

Бждни вечеръ

Разказъ отъ А. Каролевъ

Бѣше бждни вечеръ. Въ малката стаичка на желѣзопѣтния кантонъ бѣха само Колю и майка му. Татко му бѣше дежуренъ на гарата. Тѣ го чакаха да се върне, та заедно да отидатъ на черква, да посрѣщнатъ Коледа. Кольо легна на колѣното на майка си и слушаше унесенъ разказа ѝ. А тя разказваше какъ въ тая нощъ самъ Христосъ слизалъ на земята и всѣкждѣ обхождалъ. Той навѣрно ще мине и прѣзъ гората.

Колю сложилъ глава на майчино колѣно, слуша разказа и се увлича.

Иска му се да види съ очитѣ си какъ Христосъ кичи елхичкитѣ въ гората срѣщу Коледа. И ето той тайничко напуска кантона и отива въ гората.

Вредъ е покрито съ снѣгъ. Той върви по малка снѣжна пѣтечка.

Въ гората бѣше тихо, като въ черква. Понѣкога само нѣкое клонче прошумоляваше и отъ него падаше снѣгъ, или заскрипяваше нѣкое старо дърво.

Колко хубава бѣше гората! Високитѣ ели простираха голѣми тъмни клони, обсипани съ снѣгъ, като чисто сребро.

Колю сѣ върви и върви. Хопъ! Прѣдъ него изкача сиво зайче. То се озърта на страни и мърда голѣмитѣ уши. Колю се впуска да го гони, а то скокъ-подскокъ изчезва въ гората. Ето че се зачува гласътъ на закачливата пѣстра сойка. Тя хвърка отъ клонъ на клонъ, спуща се на снѣга и почва да се разхожда. На Колю се поиска да я хване, но загази до поясъ въ снѣга, едвамъ върви. Сойката хвъркна на дървото и закрѣка, сѣкашъ се присмѣ на младия ловець.

Отстрани се чува нѣкакво тънко църкане. Една катеричка, разперила рошава опашка, подскача отъ клонъ на клонъ и рони рохкия снѣгъ. Тя бѣше съвсѣмъ бѣла и едва се различаваше между заснѣженитѣ клончета. Като забѣлѣжи малкото момче, тя се изправи на заднитѣ си крака и се загледа въ него съ чернитѣ си любопитни очички. Колю бързо направи една снѣжна топка и хвърли по нея. Вмигъ малката катеричка подскокна и се скри въ топлата си дупка, пълна съ елови шишарки.